కథా కౌముది

కొండ మీద నక్షత్రాలు యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

ఇటీవలే స్వాతి వారపత్రికలో ప్రచురితమైన ఈ కథ ఎక్కువమంది పాఠకులకు చేరాలన్న ఉద్దేశ్యంతో రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో ఇక్కడ పునర్ముద్రిస్తున్నాము.

"వాడిని వంటింట్లోకి తీసుకురావద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను? కళ్ళు సరీగ్గా కనబడవు. ఆవకాయ జాడీ బ్రద్దలు కొట్టాడు చూడు" ప్రొద్దున్నే తిడుతోంది మా ఆవిడ. ప్రతిరోజూ నా మీద పడాల్సిన వర్షపు జల్లు ఈరోజు నా పనిమనిషి మీద పడింది. అలా అని నా కోటా కాన్సిల్ అవుతుందని రూల్ ఏమీ లేదు.

“వాడి బతుకు బండలు చేసాడమ్మా ఆ దేవుడు” అంటోంది మా పనిమనిషి.

“నేను చెపుతోంది దేవుడి గురించి కాదు. వాడిని ఇక్కడకు తీసుకురావద్దని” రుసరుసలాడుతూ వంటింట్లోంచి బయటకు వచ్చింది నా భార్య. వెనుకే పనిమనిషి. ఆవిడ నవ్వటం నేను ఒక్కసారి కూడా చూడలేదు. పనిమనిషి కాదు. మా ఆవిడ.

పెళ్ళయిన ఈ నలభై ఏళ్లలో నా భార్య నవ్వగా నేను ఒక్కసారి కూడా చూడలేదు.

మా మామగారు త్రికాలజ్ఞాని. దేశం గర్వించదగ్గ జ్యోతిష్కుడు. కానీ కూతురి భవిష్యత్తు సరీగ్గా అంచనా వెయ్యలేదేమో, ‘మందస్మిత’ అని పెట్టాడు. ఆయన భవిష్యత్-దర్శనం ఇంత దారుణంగా ఎలా ఫెయిల్ అయిందని ఆయన్నే అడిగాను.

నన్నో పిచ్చివాడిని చూసినట్టు చూసి “పెళ్ళవక ముందు తెగ నవ్వేది” అన్నాడు క్లుప్తంగా. ఇంకేం మాట్లాడను? ముక్కూ నోరూ మూసుకుని వచ్చేశాను.

చిత్రమేమిటంటే హిరణ్యకశిపుడి కడుపున మహా భక్తుడయిన ప్రహ్లాదుడు పుట్టాడు. ఇక్కడ రివర్సు. పరమ నిష్టా గరిష్ఠుడైన మా మామగారికి ఈవిడ పుట్టింది. నా విషయం కూడా అంతే. అపర భక్తుడనైన నా కూతురు కూడా అమ్మ వైపే. మా అల్లుడు నాలాగే నోట్లో నాలుక లేనివాడు. పాపం అతడిని ఒక ఆట ఆడిస్తుంది.

ఒకే ఒక అదృష్టం ఏమిటంటే నా కొడుకు నా వారసుడు. గతజన్మలో ఎంత పుణ్యం చేసుకున్నానో వాడు పుట్టాడు. భగవంతుడి దయ వల్ల ఇన్ఫోసిస్ లో చాలా పెద్ద పోస్టులో ఉన్నాడు.

మా ఆవిడ నాతో చెడుగుడు ఆడటానికి కారణం నా గుండు. మీకు ఆశ్చర్యంగా ఉండొచ్చు. కానీ నిజం. కేదార్‌నాథ్ నుంచి కన్యాకుమారి వరకూ నేను చూడని క్షేత్రాలు లేవు. సంవత్సరానికి పదకొండు నెలలు గుండులో ఉంటాను. మొదట తిరుపతిలో, మళ్ళీ కాస్త జుత్తు పెరిగాక అన్నవరంలో... ఆపైన ... వద్దులెండి. చెప్పుకుంటూ పోతే ఆ లిస్టు ఆగదు. నా అనుమానం ఏమిటంటే... నాపై ఆవిడ చిన్న చూపుకి కారణం నా గుండే (గుండె కాదు. 'గుండు' యే).

నా పట్ల ఆవిడ చులకనకి మరొక కారణం కూడా ఉన్నది. రిటైర్ అయిన తరువాత సుబ్బరాజుతో కలిసి వ్యాపారం పెట్టి, ఉద్యోగంలో సంపాదించినదంతా (రిటైర్మెంట్ బెనిఫిట్స్ తో సహా) పోగొట్టటం. నిజానికి ఇదే నిజమైన కారణం అని నా అనుమానం.

కానీ ఇందులో నా తప్పు లేదు. రాజుగారు మా భజన సమాజంలో సభ్యుడు. కోటీశ్వరుడు. "కొత్త రకం ప్లాస్టిక్ వచ్చింది. దాంతో దువ్వెనలు చేస్తే 'పైసాకి పది పైసలు లాభం" అని చెప్తే ఇద్దరం తలో సగం వేసుకుని ఫ్యాక్టరీ పెట్టాం.

"గ్రహాలు అద్భుతంగా ఉన్నాయ్. గో ఎహేడ్" అన్నారు మా మామగారు. సుబ్బరాజుగారి గురువుగారు హరిద్వార్ నుంచి జూమ్–మీటింగ్ లో ముహూర్తం పెట్టారు. రెండు నెలల్లో నిర్మాణం పూర్తి అయింది. ఈస్ట్ ఫేసింగ్ ఫ్యాక్టరీ కట్టాము. ప్రారంభోత్సవానికి గురువుగారు అంత దూరం నుంచి నలుగురు శిష్యులతో కలిసి వచ్చారు. లక్ష ఖర్చయితేనేం, 'నభూతో న భవిష్యతి' అన్నట్టు యజ్ఞం చేశారు.

అప్పుడు జరిగిన ఒక అద్భుతం మీతో పంచుకుంటాను. ఆయన మంత్రాలు చదువుతూ ఉంటే ఆ వైబ్రేషన్స్ కి హోమగుండంలో దానంతట అదే మంట వచ్చింది. ప్రజ్వలించిన ఆ మంటల్లో ఆయన హవిస్సులు సమర్పించటం ఒక మహోద్భుత దృశ్యం.

అప్పుడే కొత్తగా ఫేస్–బుక్ వచ్చిన రోజులవి. అరణులతో రగిలించకుండానే కేవలం మంత్రాలతో మంట ప్రభవించటాన్ని వీడియో పెడితే ఆ రోజుల్లోనే కొన్ని వేల లైకులూ, ఎన్నెన్నో షేర్లూ వచ్చినవి. నా కూతురు మాత్రం, "కింద భాస్వరం పెట్టి ఉంటారు" అని పెదివి విరిచింది. చెప్పానుగా. అమ్మ పోలిక.

అంత యజ్ఞం చేసినా ఫలితం దక్కక పోవటానికి కారణం మళ్ళీ నేనూ, సుబ్బరాజుగారూ, మేమిద్దరమే. అదో పెద్ద కథ.

మేము ఉండేది విజయవాడ. ఫ్యాక్టరీ తిరుపతిలో. అందుకని సుబ్బరాజుగారు తన (రెండో భార్య) కూతుర్ని ఆఫీసు సెక్రెటరీగా పెట్టాడు. ఇటువంటి విషయాల్లో నేను చాలా తెలివైనవాడిని. నామనిషి కూడా ఒకరు ఉండాలని నా వివాహత్పూర్వ స్నేహితురాలి కొడుకుని ట్రెజరర్ గా పెట్టాను.

ఒకరిపై ఒకరు నిఘా ఉంటారని మా ఉద్దేశ్యం.

అయితే వారిద్దరూ ఒకరిపై ఒకరు నిఘా ఉండటం మానేసి, ఒకర్నొకరు ప్రేమించేసుకుని, ఈ ఏడాది కాలంలో చెరో పాతిక లక్షలూ తినేసి, ఆపై కొండమీద పెళ్లి చేసుకున్నారు. పుండు మీద కారం రాసినట్టూ వచ్చిన అతిథులకి తిరుపతి కొండ మీద 'మా' దువ్వెనలు పంచారు. ఆ విధంగా ఏడాదిలో వ్యాపారం అటకెక్కింది. డబ్బున్నోడు కాబట్టి ఆయనకేం పర్వాలేదు. నేను మునిగిపోయాను.

నిజమే. వ్యాపారంలో నష్టం వచ్చింది. వ్యాపారం అన్నాక లాభాలూ రావచ్చు, నష్టాలూ రావచ్చు. అనుభవం లేదు కాబట్టి ఓడిపోయాం. ఇంత చిన్నవిషయం నా కూతురూ, భార్యా అర్థం చేసుకోరేం? '***గెలుపుకి మొదటి మెట్టు ఓటమి***' అని అన్ని రంగాల్లో ఓడిపోయి వ్యక్తిత్వవికాసంలోకి వచ్చిన నిపుణుడు ఎవరో చెప్పాడు కదా. పోతే ఇక్కడ జరిగిందేమిటంటే, ఓటమి నా మొదటి మెట్టు కాదు. చివరి మెట్టు. ఎందుకంటే ఇకపై గెలవటానికి డబ్బూ లేదు. ఓపికా లేదు.

"ఇన్ని గుళ్ళూ గోపురాలూ తిరుగుతావు కదా. నిన్నే దేవుడూ రక్షించలేదేం?" అడిగింది నా భార్య.

"ఇన్ని దేవుళ్ళ దయ ఉంది కాబట్టే స్వంత ఇల్లు అమ్మకుండా, ఇంతటితో పోయింది" అన్నాను.

“మరి ఫ్యాక్టరీ ఎందుకు పోయింది?” అంది నా కూతురు.

దీన్ని 'మద్దెల శాపం' అంటారు. గత జన్మలో నేను మద్దెల వాయించేవాడినయి ఉంటాను. దాని శాపమే ఇది. రెండు వైపులా ఎడా పెడా కొట్టించుకోవటం.

కానీ నాలో విశిష్ట గుణం ఏమిటంటే ఎప్పుడూ సంయమనం కోల్పోను.

“గ్రహాలు బావున్నాయని మీ నాన్నగారే చెప్పారు కదా” అన్నాను ఆయన్ని కూడా నా వైపు కలుపుకుంటూ.

“గ్రహాలూ బావుంటే వాస్తు ఎందుకు?” అన్నది నా కూతురు.

“ఖర్మ అలా వ్రాసి పెట్టి ఉంది. కర్మని ఎవరూ తప్పించలేరు. ఏది వ్రాసి ఉంటే అది జరుగుతుంది” తత్వ రహస్యం చెప్పాను.

“మరి అటువంటప్పుడు యజ్ఞం ఎందుకు?” అన్నది మా ఆవిడ.

“అది కూడా కర్మలో వ్రాసి ఉంది” అన్నాను. అప్పుడావిడ నా వైపు చూసిన చూపు నేనిప్పటికీ మర్చిపోలేను.

సర్లెండి. ‘తివిరి ఇసుమున తైలమ్ము తీయవచ్చు’ అన్నారు పెద్దలు. ఇప్పుడా గొడవంతా ఎందుకు గానీ నా సమస్య చెబుతాను.

ప్రవాసాంధ్రులు భారత దేశభక్తులకి... క్షమించండి. దేశభక్తులు కాదు. భారతదేశంలో ఉండే దైవ భక్తులు. వారికి ఒక విన్నపం చేశారు. “వచ్చే నెల రాబోయే శ్రావణ పౌర్ణమి రాత్రి రాయలసీమలోని ఆకురాతి కొండ ఎక్కి, దేవుడికి మరింత ‘దగ్గరగా’ వెళ్లి అక్కడ లక్షదీపాలు వెలిగించి మనం మన భక్తిని ప్రదర్శించాలనీ, తమ ప్రెసిడెంటు వచ్చి అది చూస్తాడనీ...” ఒక ప్రకటన ఇచ్చారు.

ఇంకేముంది. మా అందరి హృదయవనాల్లో వేలవేల దీపాలు ఒక్కసారిగా వెలిగాయి. ఇలాంటి అవకాశం ఎప్పుడో పుష్కరానికి ఒకసారి వస్తుంది. మా గ్రూపు పదిమందీ ఇప్పుడా కొండ దగ్గరకు వెళ్ళాలి. వెళ్ళటానికీ, అక్కడ ఉండటానికీ మనిషికి పాతికవేల దాకా ఖర్చవుతుంది.

అక్కడే మా ఆవిడ అడ్డుపడింది. "పెళ్ళయిన నలభై సంవత్సరాల్లో తీర్థయాత్రలకని లక్షలు ఖర్చు పెట్టావు. అప్పుడంటే కాస్త డబ్బు ఉండేది. ఇప్పుడు పైసా లేదు. ఈ పరిస్థితిలో నువ్వు అంత దూరం వెళ్ళి దీపం వెలిగించకపోతే నష్టం ఏమైనా ఉందా" అని విరుచుకుపడింది.

నేను మాట్లాడలేదు. ‘***ఆరంభింపరు నీచ మానవులు***’ అన్నాడు భర్తృహరి. ఈ సందర్భంతో అది తప్పు. ఆరంభిస్తే ఆ చర్చ ఎక్కడి వరకూ వెళ్తుందో తెలుసు. అందుకే నేను ఇంట్లో ఎక్కువ మాట్లాడను. ఇలా ‘మాట్లాడకుండా’ ఉండటం కోసం గతంలో ఒకసారి ‘ఏకాగ్రతా_నిశ్శబ్దం.కామ్’ వారికి యాభై వేలు కట్టి బెంగళూరు వెళ్లాను. అక్కడ ఒంటరిగా, రోజంతా ఎవరితో మాట్లాడకుండా ఉండాలి. ఉప్పూ కారం లేకుండా నెలరోజుల పాటూ అలా మౌనంగా ఉంటే ఏకాగ్రత పెరిగి సాంత్వన లభిస్తుంది.

వ్యాపారంలో వచ్చిన నష్టం తాలూకు బాధ పోవటం కోసం వెళ్ళాను. మా ఆవిడ అర్థం చేసుకోలేదు.

“ఎవరితో మాట్లాడకుండా ఉండటానికి యాభై వేలా? నీకేమైనా బుద్ధి ఉందా? ఇంట్లోనే ఎవరితోనూ మాట్లాడకుండా ఉండొచ్చుగా” అన్నది. వర్షం వచ్చినా, తుఫాను వచ్చినా ఆకాశవాణి ప్రోగ్రాం ప్రొద్దున్నే ప్రారంభం అవుతుంది.

“తిండీ, నివాసం... అన్నీ కలిపి” అన్నాను సర్ది చెపుతున్నట్టూ.

“ఏదీ... ఆ ఆకులూ అలములకా?” అంది.

“శ్వాస మీద ధ్యాస” అన్నాను.

“శ్వాస మీద ధ్యాసకి బెంగుళూరు దేనికి? బాత్రూములో ఏం చేస్తావ్? అక్కడ పెట్టు ధ్యాస” అంది. ఈమె ఐక్యరాజసమితిలో వాదించి ఉంటే, కాశ్మీరు ఎప్పుడో మనదై ఉండేది.

మా ఆవిడకి ఇంగ్లీషు రాదు. అందుకే ఇంగ్లీషుతో కొట్టాలనుకున్నాను. “మౌనం గొప్ప ధ్యానం. ఇంగ్లీషులో ‘మెడిటేషన్’ అంటారు. నీకు అర్థం కాదులే. అలా చెయ్యటం వలన ఏకాగ్రత పెరుగుతుంది.”

ఆవిడా ఏం తగ్గలేదు. “నిజమే. కానీ నాకు అర్థం కాక అడుగుతానూ. ఏ పని చేస్తే ఆ పనిలో శ్రద్ధ పెట్టటమే కదా ధ్యానం అంటే. దానికి మాట్లాడటం మానెయ్యటం ఎందుకు? ఆకులు తినటం ఎందుకు? ఈ మాత్రం ‘ధ్యాస’ ఆ తిరుపతి ఫ్యాక్టరీ వ్యవహారాల్లో పెట్టి ఉంటే అదే మెడిటేషన్ అయ్యుండేది కదా”.

లాభం లేదు. ఈ నిరంతర పోరాటంలో నేను ఎన్నటికీ గెలవలేను. లేదు లేదు. ఒకసారి గెలిచాను. మా ఆవిడని ఒప్పించి ఒక పుణ్య ప్రవచన సభకి తీసుకువెళ్లాను. ఏ మూడ్ లో ఉందో ఒప్పుకుంది. జనం కిటకిటలాడుతున్నారు. స్వామీజీ ఒక కథతో ఉపన్యాసం ప్రారభించారు.

“ఒక గుజరాతీ కోటీశ్వరుల కుటుంబం పెళ్లి కూతురి అలంకరణ కోసం బొంబాయి నుంచి మనిషిని పిలిపించారు. అతడు ఆ రంగంలో నిష్ణాతుడు. మూడు గంటల మేకప్ కోసం ముప్పై లక్షలు తీసుకుంటాడు. అయినా సరే, అతడి సమయం దొరకడమే కష్టం” స్వామీజీ చెప్తున్నారు. ఆశ్చర్యం ఏమిటంటే... నా భార్య శ్రద్ధగా వింటోంది..!

“పొద్దున్న పదింటికి పెళ్లి. ఆరుగంటలకి మేకప్ ప్రారంభించి తొమ్మిదింటికి పూర్తి చేసి, సహాయకులతో కలిసి కార్లో విమానాశ్రయానికి తిరిగి బయల్దేరాడు. ఎప్పుడూ సరదాగా హాస్యోక్తులతో నవ్వించే మనిషి ఆ రోజు ఎందుకో ఏదో సుదీర్ఘమైన ఆలోచనలో ఉండటం చూసి అసిస్టెంట్లకి అర్థం కాలేదు. పది నిమిషాల తర్వాత అ యువకుడు హఠాత్తుగా “వాహనం వెనక్కి తిప్పండి” అన్నాడు. అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. ఎందుకని అడిగాడు అసిస్టెంట్. “ఎక్కడో తప్పు జరిగింది. ఏమిటా అని ఇంత సేపూ ఆలోచించాను. ఇప్పుడు తెలిసింది. పెళ్లి కూతురికి గడ్డం మీద చుక్క ఎడమవైపు పెట్టాను. ఆ అమ్మాయిది కోలామొహం. కుడి వైపు బాగుంటుంది. కారు వెనక్కి తిప్పండి’ అన్నాడు ఆ బ్యూటీషియన్” ఆగి, స్వామీజీ కొనసాగించాడు. “అప్పుడా అసిస్టెంటు ‘సార్ ఇది గుజరాతీ పెళ్లి. పెళ్లికూతురు మేలిముసుగులో ఉంటుంది. వచ్చిన వాళ్ళందరూ దూరంగా కూర్చుంటారు. గడ్డం కింద చుక్క ఎటు వైపు ఉందో ఎవరు చూస్తారు? చూసి, అది ఎడమవైపు ఉంటే బాగుండేదని ఎవరనుకుంటారు?” అన్నాడు.

“నేను అనుకుంటాను” అన్నాడు ఆ కళాకారుడు”.

స్వామీజీ ఇది చెప్పగానే జనం కరతాళ ధ్వనులు చేశారు. నాకయితే ఒక్క ముక్క అర్థం కాలేదు. సభ నుంచి ఇంటికి వచ్చేస్తూ ఉంటే ఆ మాటే చెప్పాను. నా భార్య మాత్రం "బాగా చెప్పాడు పెద్దాయన" అన్నది .

"చూసావా మరి. అందుకే ఇలాంటి ప్రవచనాలు వినటానికి రమ్మంటాను" అన్నాను గర్వంగా.

"ఇప్పుడేగా ఏమీ అర్థం కాలేదన్నావ్".

గతుక్కుమని, "వినటానికి బావుంది" అన్నాను.

"అవును. విన్నా, పుస్తకాలు చదివినా బావుంటుంది. ఆచరిస్తే ఇంకా బావుంటుంది" అన్నది.

నలభై సంవత్సరాలనుంచీ భగవద్గీత చదువుతున్నాను. నేనేమి ఆచరించిస్తే బావుంటుందో అర్థం కాలేదు. అయినా చెప్పానుగా. ఈ మాటల ప్రవాహం ఆగదు. మొత్తానికి ఎలాగో అప్పుచేసి అప్పట్లో బెంగళూరు వెళ్ళాననుకోండి. అది వేరే సంగతి.

కానీ ఇప్పుడు ఈ దీపాల సంగతి ఎలా? ఎలా మా ఆవిడని కన్విన్స్ చెయ్యటం? చేతిలో డబ్బు ఉన్నప్పుడే నా మాట చెల్లలేదు. ఇప్పుడేం చెల్లుతుంది? ఇంకో నెల మాత్రమే టైమ్ ఉన్నది. మా బృందానికి నేను లీడర్ లాంటివాడిని. నేను మానేస్తానంటే అందరూ గోల చేస్తారు. దీనికి ఏది మార్గం? ఆ రాత్రి భగవంతుడిని మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించాను.

భక్తుడి కష్టాలు తీర్చేడివాడు భగవంతుడే కదా. తనకి దగ్గరగా వచ్చిన్ కొండమీద నక్షత్రం పెట్టటానికి నా కొడుకు రూపంలో ఆదుకున్నాడు. మరో పది రోజుల్లో శ్రావణ పౌర్ణమి అనగా నా కొడుకు యాభై వేలు పంపాడు. ప్రయాణానికి మార్గం సుగమమైంది. చెప్పానుగా. ఐ యామ్ ప్రౌడ్ ఆఫ్ మై సన్.

మరో వారంలో ప్రయాణం. నా మనసు మేఘాల్లో తేలుతూ ఉంది.

++ ++ ++

ఇలా మేఘాల్లో తేలుతూ వెళ్తూ ఉండగా మోటార్ సైకిల్ గుంటలో పడింది. చిన్న శబ్దమూ, ఆపై నాలుగు రోజుల తర్వాత మెలకువా వచ్చింది. పెద్ద దెబ్బ తగల్లేదు కానీ, రక్తం ఎక్కించవలసి వచ్చింది.

ఆపై రెండు రోజులకి కాస్త కోలుకున్నాను. బెడ్ పక్కన కూర్చొని బత్తాయి పండు వలుస్తూ, "అదృష్టవశాత్తూ పెద్ద ప్రమాదం జరగలేదు" అంది మా ఆవిడ.

"చూసావా! ఇష్ట దైవం మహిమ" అన్నాను.

"మరి అంత ప్రేముంటే, అసలు ఆక్సిడెంటు అవకుండానే చూడొచ్చుగా" అన్నది.

"ఎడ్డెం అంటే తెలుసా?" అన్నాను.

"తెడ్డానికి అపోజిట్" అంది.

ఎడ్డే అంటే వంకర, మూర్ఖుడు అని రెండు అర్థాలు. 'వంకర' అంటే 'టింకర' అనేవాడు మూర్ఖుడు. అదంతా చెప్పి నా తెలుగు పరిజ్ఞానాన్నిఆవిడ ముందు ప్రదర్శించబోతూండగా మా కూతురూ, అల్లుడు, కొడుకూ, కోడలూ వచ్చారు. 'రికవర్ సూన్ అంకుల్..' అంటూ నా అల్లుడు ఫ్లవర్ బొకే అందించాడు. కూతరు ఆపిల్స్ ఇచ్చింది. నా కొడుకు ఒక ఫోటో ఇస్తూ, "దగ్గర పెట్టుకో నాన్నా. తొందరగా నయమవుతుంది" అన్నాడు.

మధ్యలో మా ఆవిడ ఫోటో అందుకుని చూస్తూ, " కృష్ణుడు చాలా ముద్దుగా ఉన్నాడు కదా" అన్నది .

"కృష్ణుడు నీకు నచ్చటం నాకు నచ్చింది" అనుకున్నాను.

నిద్రబోయే ముందు ప్రతిరోజూ చదివి తల పక్కన పెట్టుకునే భగవద్గీత పుస్తకం మధ్యలో ఆ ఫోటో పెట్టుకుని, మా అబ్బాయితో "ఆకురాతి ప్రోగ్రాం కాన్సిల్ అయింది కదరా. నీ యాభై వేలూ..." అని అనబోతూ ఉంటే నా భార్య చప్పున తలెత్తి, "యాభై వేలేమిటి?" అన్నది.

ఆపిల్ పండు విషయమై మొగాడి మీద కోపమొచ్చిన దేవుడు భార్యలకి పాము చెవులిచ్చి మొగుళ్ళ మీద కక్ష తీర్చుకున్నాడు.

నేను ఏదో చెప్పబోయేటంతలో నన్ను రక్షించటానికా అన్నట్టు ఒకాయన మంచం దగ్గరకు వచ్చాడు. లాల్చీ పైజమాలో ఉన్నాడు. కళ్ళు నిర్మలంగా ఉన్నాయి. మొహం ప్రశాంతంగా ఉంది. చేతికి ఒక బెంగాలీ సంచి వేలాడుతోంది.

నా భార్య స్టూల్ మీద నుంచి లేస్తూ, "ఈయన పేరు మురారి. ఈయనే నీకు రక్తం ఇచ్చింది. ఆ సమయంలో ఈయన రాకపోయి ఉంటే.." అని ఆపింది. కళ్ళకి మంగళసూత్రం అద్దుకుంటుందేమో అనుకున్నాను గానీ అటువంటిదేమీ చెయ్యలేదు.

నిజమే. నా గ్రూపు రక్తం సాధారణంగా దొరకదు. చేతులు జోడించి, "అంతా భగవత్ లీల. మీలాంటి వాళ్ళు ఇంకా ఉండబట్టే ధర్మం నాలుగుపాదాలతో నడుస్తోంది. మురారి అంటే కృష్ణుడు. మిమ్మల్ని దేవుడు కాపాడతాడు" అన్నాను.

ఆయన నవ్వి "అవును. నన్ను భగవంతుడు కాపాడతాడు. నేను భగవంతుడిని కాపాడతాను" అన్నాడు.

నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. దేవుడు ఉన్నాడనే ఆస్తికులూ, లేడనే నాస్తికులూ ఉంటారని తెలుసు గానీ 'దేవుడితో నాకు సంబంధం లేద'నే వారెవరో నాకు అర్థం కాలేదు. నా అనుమానం అర్థం చేసుకున్నట్టు "స్నేహం, ధ్యానం మొదలైనవి భగవంతుడితో ఏడు రకాల సంబంధాలు" అన్నాడు.

పిల్లి అంటే మార్జాలమన్నట్టు ఉంది అందామనుకుని, ఎంతైనా రక్తం ఇచ్చిన వాడు కదా, మర్యాద కాదని మానేశాను.

మరికొంచెం సేపు మాట్లాడి ఆయన వెళ్ళిపోయాడు. అప్పటి వరకూ ముళ్ళ మీద కూర్చున్నట్టూ ఉన్న మేము ఒక్కసారిగా రిలాక్స్ అయ్యాం. వెళ్తున్నవాడి వైపు నా భార్య కొరకొరా చూస్తూ, "ఇన్ని కబుర్లు చెప్తున్నాడా. నీకు రక్తం ఇవ్వటానికి పదివేలు తీసుకున్నాడు" అన్నది.

విస్తుబోవటం నా వంతు అయింది. అప్పుడు మా టాపిక్ రక్తం అమ్మకాలూ, కిడ్నీ మాఫియా మీదకు వెళ్ళింది. ఇంతలో నర్సు వచ్చి "అదేంటి? మురారి బాబు వెళ్ళిపోయారా?" అని అడిగింది.

"ఆయన మీకు తెలుసా?" నా భార్య అన్నది.

"తెలియకపోవటమేమిటి? రేర్-గ్రూప్ రక్తం. డబ్బున్నవాళ్ళకి రక్తం అమ్మి, ఆ డబ్బుతో బీదవాళ్ళకి రక్తం కొనిస్తాడు. ఎప్పుడూ ఇక్కడే ఉంటాడు." అని చెప్పింది.

నా భార్యా నేనూ మొహామొహాలు చూసుకున్నాం.

++ ++ ++

ఆరాత్రి నేను నిద్రపోలేదు. 'నాలో ఎక్కడో ఏదో పటేలున పగిలింది' అన్న పెద్ద మాటలు చెప్పను గానీ, 'స్నేహం, ఆరాధన' మొదలైన బంధాల గురించి మురారి చెప్పిన వివరణ మళ్ళీ మళ్ళీ (ఈ సారి కొత్తగా) మననం చేసుకున్నాను.

"భగవంతుడితో స్నేహం చెయ్యి. స్నేహంకన్నా గొప్పది మరేమి ఉన్నది? గోపబాలురు ఎవరు? తపశ్శక్తితో పునీతులైన ఋషులు. ఆ పుణ్య ఫలితంగానే కృష్ణుడితో జలకాలాడారు. వీపు మీద ఎక్కి చెరువుల్లో దూకారు. అంతెందుకు? కురుక్షేత్ర యుద్ధ సమయంలో కృష్ణుడు అర్జునుడి రథసారధి. అశ్వాల రొదలో, ఏనుగుల ఘీంకారాల్లో అవతలివారి మాటలు వినిపించవు. భుజాన్ని వామపాదంతో కొడితే అటూ, కుడికాలితో కొడితే ఇటూ తిప్పాలి. కృష్ణుడు నిజరూపం తెలిసే సరికి 'ఓ దేవదేవా! నువ్వు భగవంతుడివా? నిన్నా నేను కాలితో కొట్టింది?' అని అర్జునుడు వాపోతాడు. కృష్ణుడు ఆప్యాయంగా నవ్వి, "కొట్టేటంత చనువు నీకు కాక ఇంకెవరికుంటుంది? స్నేహితుడివైన నీవు కాకపోతే నేను ఎటు వెళ్ళాలో ఎవరు చెపుతారు? " అంటాడు.

భగవంతుడితో స్నేహం అంటే అది. నీవు నిజమైన స్నేహితుడివైతే 'ఎవడబ్బ సొమ్మ'ని తిడితే బెదురుతూ వచ్చి నీ ఆభరణాలు నీకు అందజేస్తాడు. నీవు నిజమైన భక్తుడివైతే 'లావొక్కింత లేదు' అనగానే పెళ్ళాంతో సరసాలాపి పరుగెత్తుకు వస్తాడు.

పని చేయటానికి కావలసిన శక్తినిచ్చేది ధ్యానం. అంతే తప్ప ముక్కు మూసుకుని స్పృహ కోల్పోవటమూ, ఆ భ్రమలో దేవుణ్ణి చూడటమూ కాదు. చేసే పని మీద భక్తే ధ్యానం. చేస్తున్న పని తప్ప మరేమీ గుర్తు ఉండక పోవటం ఏకాగ్రత. పక్షి కన్ను తప్ప మరేమీ కనపడక పోవటమే ఏకాగ్రత. అందమైన అమ్మాయి బొమ్మ వేసి, 'వదనం మీద చుక్క ఎక్కడ పెట్టాలి' అని తపించటం తన పని పట్ల చిత్రకారుడికి ఉన్న ప్రేమ. చేసే పని గురించి ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఆలోచించటమే ఆరాధన. రాధకి కృష్ణుడి పట్ల ఆరాధన అదే. ఆ'రాధ' పేరులోనే అది ఉన్నది కదా.

తాదాత్మ్యతకి గొప్ప ఉదాహరణ ప్రహ్లాదుడు. 'ఇందుగలడు—అందులేడని సందేహము వలదు' అంటాడు. నరసింహుడు మనిషిలోనూ ఉన్నాడు. రాతి స్థంభంలోనూ ఉన్నాడు. రాతికి పూజ చెయ్యటం నీ ఆనందం. నువ్వు సాటి మనిషికి సేవ చెయ్యటం దేవుడికి ఆనందం.

భగవంతుడిని నమ్ము. నమ్మకంతో పని చెయ్యి. అతడు ఎక్కడున్నాడు? నీలోనే. నమ్మకానికి వారసుడు ఆంజనేయుడు. సంజీవని తెమ్మంటే హిమాలయాలనే తీసుకొస్తాడు. "హనుమా..! నేను చెప్పగానే ఇది సాధ్యమా కాదా అని ఆలోచించకుండా ఆ పనికి బయలుదేరతావు కదా. నీకేమీ అనుమానాలుండవా?" అని రాముడు అడుగుతాడు. 'రామా! నువ్వు నాకొక పని చెప్పావంటే, ఆ శక్తి కూడా నువ్వే ఇస్తావనే నమ్మకం నాకుంది' అంటాడు ఆంజనేయుడు. నీలో ఉన్న భగవంతుడి పై నమ్మకం లేకుండా ఎన్ని యజ్ఞాలు చేస్తే ఏమి లాభం? హుండీలో ఎన్ని డబ్బులు వేస్తే ఏం లాభం? హుండీ కేవలం నీ ఆనందం మాత్రమే.

భగవంతుడిని ప్రార్థించటం అంటే, నీతో పాటూ అతడు సృష్టించిన సకల చరాచారాలనీ ప్రేమించటం. అవన్నీ నీ తోబుట్టువులు. అందరూ నీ సహోదరులు. వారి పట్ల వాత్సల్యం చూపించు. ప్రకృతిని ప్రేమించు. తాదాత్మ్యత చెందు. నీ ప్రేమ విశ్వజనీయమైనది అయితే, ఆ ప్రేమ కోసం కోసం భగవంతుడు నీ ముందు చేయి సాచి నిలబడతాడు. యశోదకి అంత వాత్సల్యం ఉండబట్టే నోరు చూపించమంటే వినయంగా చేతులు కట్టుకుని చూపించాడు. 'ఓయమ్మ నీ కుమారుడు' అని పొరుగింటివారు ఫిర్యాదు చేసినప్పుడు రోటికి కట్టేసినా ఆ దివ్య మంగళుడు కిమ్మనలేదు.

భగవంతుడు నీకు డబ్బు కాస్త ఎక్కువ ఇచ్చాడంటే వాటిని నీ సహచరులకు పంచమని. నాకు ఖరీదైన రక్తం ఇచ్చాడంటే దాన్ని ఇతరులకి పంచమని. జ్ఞానం ఇచ్చాడంటే కాస్త ఆలోచించమని. ఇన్ని విధాలుగా భగవంతుడికి

స్నేహితుడిగా, ఆరాధకుడిగా, సఖుడిగా, వాత్సల్యంతో ఉండగా నాకు భగవంతుడు కొత్తగా ఏమి ఇస్తాడనీ, చేస్తాడనీ మీ ఉద్దేశ్యం?" అని అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రంతా అదే ఆలోచించాను.

++ ++ ++

కొండ మీద దీపాలు పెట్టే కార్యక్రమం దిగ్విజయంగా ముగిసింది. కోటి పైగా ఖర్చయిందట. చాలా పేపర్లూ, చానెళ్ళూ దానికి బహుళ ప్రాచుర్యం ఇచ్చాయి. నేను వెళ్ళలేదు. భగవంతుడికి ఎలా దగ్గరవ్వాలో, మురారిబాబు చెప్పిన ఆ ఎనిమిది మార్గాలూ మా గ్రూపుకి కూడా చెప్పాను. వాళ్ళూ హేతువుతో ఆలోచించే వారే. తరువాత ఆ మాట మీద ఉంటారో లేదో గానీ, ప్రస్తుతానికి నేను చెప్పింది అర్థం చేసుకున్నారు.

నెల రోజులు పోయాక ఒక రోజు ప్రొద్దున్నే పనిమనిషి "మీరందరూ కలిసి నా కొడుకు కళ్ళు బాగుచేశారయ్యా. ఏమి చేస్తే మీ రుణం తీరుతుంది" అంటూ కొడుకుతో దణ్ణం పెట్టించింది. కుర్రాడు కృతజ్ఞతతో నావైపు చూస్తున్నాడు.

కొండ మీద లక్షల దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

నా ముందున్న రెండు నక్షత్రాలూ మరింత ప్రకాశవంతంగా ఉన్నాయి.

వెనుకే వచ్చిన నా భార్య మందస్మిత నన్ను చూసి తొలిసారి నవ్వింది.

Click here to share your comments